

Arrest

nr. 241 925 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. GILIS *loco* advocaat L. VERHEYEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 mei 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 mei 2019 om internationale bescherming. Op 16 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 december 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Sialkot, waar u woonde tot 2018. Naderhand woonde u in Islamabad en op verschillende andere plaatsen in Pakistan, tot uw vertrek uit het land op 16 mei 2019.

U ontmoette uw toekomstige vrouw in 2011, terwijl jullie samen studeerden bij hetzelfde college. Jullie werden goede vrienden, en er groeiden gaandeweg romantische gevoelens tussen jullie. In 2014 werd uw vrouw evenwel uitgehuwelijkt aan iemand die studeerde in het Verenigd Koninkrijk, een Balloch (familie van de schoonzus van uw vrouw). Het huwelijk werd evenwel uitgesteld terwijl deze man zijn studies afwerkte. In de tussentijd deed u meerdere huwelijksaanzoeken, maar de familie van uw vrouw wezen deze keer op keer af. U besloot dan maar om in het geheim te trouwen in 2016. In 2018 zou de verloving met de man in het UK evenwel voltrokken worden, en u en uw vrouw besloten daarom op de loop te gaan. Jullie trokken naar een neef van u in Islamabad.

De familie van uw vrouw en de familie van haar "verloofde" waren hier niet mee opgezet, en deden een klacht tegen u bij de politie, die uw ouders evenwel konden weerleggen door de huwelijksakte van uw huwelijk in 2016 te presenteren. De familie van de "verloofde" liet het daar evenwel niet bij, en ze dreigden u te vermoorden waar ze u ook maar konden vinden, omdat het voor hen een erezaak was. Het zou gaan om een machtige familie met banden met de heersende PTI-partij (Pakistan Tehreek-e-Insaf; Pakistaanse beweging voor rechtvaardigheid). Het ging zo ver dat uw vader hen een brief richtte waarbij hij u ontferde, om hen op afstand te houden. U zag hierdoor geen andere uitweg dan het land te verlaten.

U verliet Pakistan met het gebruik van uw eigen paspoort op 16 mei 2019, en reisde via Dubai naar het Verenigd Koninkrijk. Hier nam u een ferry naar België, waar u aankwam op 20 mei 2019 en om internationale bescherming verzocht op 22 mei 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, rijbewijs en huwelijksakte, en kopieën van de identiteitskaart van uw vrouw, van een first information report, van een medisch rapport aangaande de zwangerschap van uw vrouw, en van een aantal foto's. U stuurde naderhand afbeeldingen van de originele huwelijksakte en van uw akte van aanstelling als PML-N jeugdliga voorzitter na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2, 15) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er zijn namelijk elementen die er op wijzen dat u niet eerlijk was over uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België en de door u afgelegde reisweg, en dat u uw Pakistaanse paspoort voor het Commissariaat-generaal achterhoudt.

U legde namelijk een Pakistaanse identiteitskaart voor waarop staat te lezen dat uw land van gewoonlijk verblijf Italië is, terwijl u hierover met geen woord repte toen u bevraagd werd over uw woonplaatsen (CGVS p. 5, 15, 16). U verklaart dit door te stellen dat u dit op uw identiteitskaart liet zetten op aangeven van de smokkelaar, omdat dit nodig geweest zou zijn om een visum te bekomen om naar Europa te komen, maar dat u hier niet verbleven hebt (CGVS p. 16). Dit is natuurlijk maar een blote bewering, die

geloofwaardiger zou zijn als u er uit eigen beweging naar verwezen had toen u bevraagd werd over uw woonplaatsen, over uw paspoort, etc., en hier niet eerst mee geconfronteerd moest worden.

Het is bovendien ook niet duidelijk wat het nut zou zijn van een identiteitskaart waarop staat dat uw land van gewoonlijk verblijf Italië is. U verklaart namelijk dat u van Pakistan via Dubai rechtstreeks naar het Verenigd Koninkrijk vloog (CGVS p. 17). Het UK valt evenwel buiten de Schengenzone, waardoor bijvoorbeeld een Italiaans visum niet geldig zou zijn voor het UK. Hier gedurende het onderhoud op gewezen, en gevraagd met wat voor visum u Europa eigenlijk binnen raakte, kan u enkel bij herhaling aangeven dat u het niet weet (CGVS p. 16). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat u op een dergelijk belangrijk punt volledig onwetend zou zijn gebleven. U gaf eerder aan dat u al vaker buiten Pakistan gereisd was (CGVS p. 3), en u hebt bovendien een postsecundaire opleiding genoten – u bent met andere woorden niet iemand die onwetend geacht mag worden over deze zaken, en er kan juist verwacht worden dat u zich hierover toch minimaal geïnformeerd zou hebben. Ook op dit punt lijkt u zaken achter te proberen houden in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Hier komt nog bij dat u verklaarde dat de smokkelaar uw paspoort afgenomen zou hebben in het UK, maar dat u naderhand met een ferry naar België reisde (CGVS p. 4). Dit zou betekenen dat u de paspoortcontrole tussen het UK en België diende te passeren zonder paspoort, wat maar moeilijk te geloven valt. Hier op gewezen geeft u aan dat de smokkelaar een “speciale band” met het personeel van de paspoortcontroles had – corruptie met andere woorden. Dit dient in de Europese context evenwel zeldzaam geacht te worden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 4). Er dient daarom vermoed te worden dat u ook op dit punt minstens niet waarheidsgetrouw bent, en mogelijk uw paspoort probeert achter te houden in weerwil van de medewerkingsplicht.

In zoverre dat uw identiteitskaart met als vermelding “land van gewoonlijk verblijf Italië” bovendien gezien kan worden als een aanwijzing dat u gelogen heeft over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, dient aangestipt te worden dat als er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijfplaats er ook geen geloof gehecht kan worden aan de problemen waarvan u voorhoudt dat deze zich daar afspeelden.

Er zijn evenwel ook elementen op basis waarvan besloten kan worden dat uw relaas op zichzelf genomen niet aannemelijk is. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u daar problemen zou kennen met de familie van de ex-verloofde van uw vrouw, omdat u in het geheim met haar trouwde terwijl ze beloofd was aan een man uit hun familie. Deze familie zou via A. S. B. (...) banden hebben met de heersende PTI-partij. U slaagde er niet in dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat betreft ten eerste de voorgehouden banden van de familie die u zou bedreigen met de heersende PTI-partij (CGVS p. 9), dient er op gewezen te worden dat de persoon via wie de familie banden met de PTI zou hebben, de oud oprichter A. S. B. (...), ondertussen niet langer een lid is van de PTI. Meer nog, hij is momenteel de aanvuurder van een gerechtelijk / administratiefrechtelijke aanval tegen de PTI-partij, omdat deze financiering vanuit het buitenland ontvangen zou hebben. De familie van mijnheer B. (...) zou hierdoor reeds te kampen hebben gehad met intimidatie door de politie, en er is een klacht wegens smaad tegen hem ingediend door de huidige Pakistaanse premier Imran Khan en president Arif Alvi (stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u niettemin zonder meer stelt dat “S. A. B. (...) heeft mee PTI opgericht. Nu zijn ze aan de macht. Ze zijn invloedrijk, ze zullen me niet sparen” (CGVS p. 9), is daarom eerder misleidend: het lijkt net mijnheer B. (...) zelf te zijn die heden bescherming behoeft tegen de PTI.

Er zijn ten tweede inconsistenties in uw verklaringen omtrent uw geheime relatie. U zou tegen de wil van haar familie met uw huidige vrouw getrouwd zijn, en daarop het huwelijk zo'n twee jaar lang geheim hebben gehouden. Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat u een liefdeshuwelijk aanging, en dat u dit huwelijk daarop geheim hield.

Primo valt het op dat u niet echt redenen kon aanhalen waarom u in het bijzonder op uw vrouw viel. U zou nochtans tegen de wil van haar familie in het geheim met haar getrouwd zijn, wat in Pakistan (zelf zonder er Ballochen bij te betrekken) een gevaarlijke zet is. Gevraagd waarom u bijzonder op haar viel, kwam u niet verder dan dat ze iemand “honest and fair” is (CGVS p. 12). Er verder in het onderhoud op gewezen dat dit niet meteen een gepassioneerd betoog uitmaakt, en gevraagd of er niet nog andere gronden waren waarop uw vriendschap en latere liefde gestoeld was, verwees u nog naar haar

restrictief islamitische manier van kleden, kennis van de koran, en dat ze een "restrictief meisje" was (CGVS p. 13), wat in de lijn van "honest and fair" ligt.

Dit laatste lijkt secundo ook maar moeilijk verenigbaar met het idee dat ze een geheime relatie en daarna een geheim huwelijk zou begaan tegen de wil van haar ouders en een bestaande verlovingsin. Ondanks uw bewering dat er volgens islamitisch recht enkel de toestemming van de volwassen partners nodig is (CGVS p. 13), lijkt dit niet meteen iets dat een "restrictief meisje" zou doen. U geeft ook aan dat jullie samen op een "co-ed" universiteit studeerden, mannen en vrouwen samen (CGVS p. 9), ook eerder inconsistent met een restrictief islamitisch iemand.

Tertio leek u ondanks de jarenlange relatie ook niet bijster veel over uw vrouw te weten. Zo was u tijdens het onderhoud vergeten wat ze precies gestudeerd had (CGVS p. 11). U gaf aan dat ze acht jaar ouder dan u is, maar kon geen activiteiten van haar aanstippen voor of nadat jullie samen aan de universiteit samen studeerden behalve helpen in het huishouden van haar broer (CGVS p. 12). U geeft aan dat ze wel geregeld romans leest, maar kon er geen enkele van opnoemen (CGVS p. 12). Een dergelijk gebrek aan kennis over uw vrouw lijkt eerder te wijzen naar een gearrangeerd huwelijk dan een huwelijk met iemand die u al vijf jaar kende voor het huwelijk in 2016.

Het is ten derde maar moeilijk te geloven dat u het huwelijk van 2016 tot 2018 geheim kon houden. Zo valt het primo bijvoorbeeld op dat uw naam reeds ten laatste op 12 mei 2017 te lezen stond op de identiteitskaart van uw vrouw, en ze ook uw naam overgenomen had (document 3), waardoor het dus bij quasi elke interactie met de overheid meteen duidelijk zou worden dat ze getrouwd was.

Secundo verklaart u ook dat de schoonzus van uw vrouw gewist zou hebben van het geheime huwelijk, terwijl de schoonzus nochtans blijkbaar uit dezelfde familie kwam als de geschoffeerde verloofde van uw vrouw (CGVS p. 9, 10, 11) – de familie waarvoor u aangeeft dat u te vrezen hebt.

Tertio zou uw vrouw gedurende de periode van de geheime relatie nog bij haar broer gewoond hebben, maar wel geheime afspraken met u hebben gehad in hotels, en er een eigen GSM op nagehouden hebben (CGVS p. 11). Dit lijkt allemaal maar moeilijk geheim te houden als u inwoont bij uw broer.

Ten vierde geef u ook aan dat u van 2014 tot zelfs na het huwelijk de familie van uw vrouw hebt proberen overtuigen om haar met u te laten trouwen, en dat u na het huwelijk probeerde om samen een kind te verwekken om zo de familie van uw vrouw voor een voldongen feit te stellen (CGVS p. 11). Ook dit valt allemaal maar moeilijk te geloven – het is maar de vraag of de familie van uw vrouw (of van haar verloofde) er zeer mee opgezet zouden zijn dat, als ze plots zouden toestemmen met uw aanzoek, u plots onthult dat u eigenlijk al in het geheim getrouwd was, laat staan dat u plots met een kind op de proppen zou komen. Dat u na het huwelijk gewoon nog twee jaar lang bleef wonen bij uw respectieve families wijst in de richting van een huwelijk waarin ze toestemden.

U haalde ten vijfde ook nog aan dat u de jeugdvoorzitter was van de PML-N (waar u een certificaat van voorlegt, document 8) in uw streek. U verklaart hierover dat u bij de partij ging om zakelijke redenen, zodat u contacten binnen de overheid zou hebben en een goede relatie met de politie, wat goed is voor de zaken. Deze goede relatie eindigde toen de PML-N de macht verloor in uw streek, en sindsdien zou u niet langer op een goed blaadje staan bij de politie. U geeft evenwel aan dat u ondanks de wissel van de macht geen problemen kende louter omwille van uw politieke activiteiten (CGVS p. 8, 9). Dus zelfs als deze politieke functie voor waar genomen wordt, is het op zichzelf genomen geen grond voor een vrees voor vervolging, en er is supra al gewezen op de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde dreiging vanwege de PTI.

U gaf ten zesde aan dat de familie van uw vrouw een klacht tegen u gedaan zou hebben omdat u haar zogezegd ontvoerd zou hebben (document 9). U verklaarde evenwel gedurende het onderhoud dat uw vader deze klacht onschadelijk kon maken door de huwelijksakte voor te leggen, en u dus geen rechtszaak of iets dergelijks te vrezen zou hebben, maar enkel de eventuele samenwerking van de politie met de familie van de geschoffeerde ex-verloofde van uw vrouw, die ze zouden informeren als u zou terugkomen (CGVS p. 14).

Er is supra geargumenteerd dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u in 2016 in het geheim trouwde, maar dat het waarschijnlijk ging om een (voor Pakistan) klassiek huwelijk met toestemming van de familie. Dit ondermijnt ook het idee dat uw vrouw ondertussen uitgehuwelijkt zou zijn aan een andere familie, waar u nu van te vrezen hebt. Bovendien bleek dat u de positie van deze familie (en met name

hun banden met de heersende PTI) sterk overdreef. Daarnaast legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over uw reisweg, reisdocumenten, en mogelijk ook over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Bovendien bleek supra dat zelfs als uw documenten voor waar genomen worden, hier in het licht van uw verklaringen geen vrees voor vervolging op gestoeld kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking

tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De Commissaris Generaal weigert aan verzoekende partij de status van vluchteling op grond van de volgende motivering :

Aan verzoeker werd de status geweigerd in eerste instantie omdat er onvoldoende medewerking zou zijn, anderzijds wegens het achterhouden van bepaalde informatie en verder omdat er onvoldoende bewijzen zijn voorgebracht met betrekking tot de problematiek van verzoeker.

De Pakistaanse identiteitskaart vermeldt als gewoon verblijf Italië en verzoeker zou dit gebruikt hebben om een Schengenvizum te bekomen dat hij niet nodig had om via Dubai naar het Verenigd Koninkrijk kon gaan, van waaruit hij dan per boot naar België kwam.

Dit is voor de Commissaris Generaal niet geloofwaardig.

Verzoeker heeft zich laten leiden door de smokkelaar en is wel te goeder trouw en verzoeker deed wat de smokkelaar nodig achtte. Ten onrechte wordt dan ook gesteld dat verzoeker niet meewerkt en verder dat daardoor ook de basis van de problemen van verzoeker in Pakistan moeten ter zijde worden gezet worden en als ongeloofwaardig voorkomen.

1. Verzoeker huwde dus met een vrouw die verloofd was met een andere man, en de familie van zijn vrouw had banden met de PTI partij en wel langs A. S. B. (...). De Commissaris Generaal stelt dat deze persoon in ongenade is gevallen bij de vermelde partij en dus een rivaal is geworden van de vermelde partij.

Via via zou de genaamde A. S. B. (...) nog wel degelijk invloed kunnen uitoefenen bij de PTI partij.

2. Het is niet geloofwaardig volgens de Commissaris Generaal dat verzoeker twee jaar zijn liefdeshuwelijk geheim heeft kunnen houden. Vooreerst zou verzoeker onvoldoende redenen geven waarom hij op zijn vrouw viel. Verder is het geheime huwelijk in strijd met een streng islamitische opvatting die de vrouw van verzoeker zou hanteren. Verder zou verzoekende partij te weinig weten over het verleden van zijn echtgenote die hij reeds kent sinds 2011, vijf jaar voor het huwelijk in 2016.

Verzoekende partij is wel degelijk eerlijk geweest met betrekking tot de uiteenzetting over zijn vrouw, doordat hij haar kenmerkte als eerlijk en een restrictief meisje was en restrictief islamitisch.

Het is niet omdat men streng islamitisch is dat men bepaalde normen op grond van de liefde van dit islamitisch geloof gaat opzij zetten. Verzoekende partij heeft wel degelijk een uiteenzetting gegeven over zijn verleden met zijn vrouw en ook voor de periode tussen 2011 tot 2016. Het ging hier om een gewoon leven zonder buitensporigheden waarover dan ook weinig valt te vertellen.

3. Het is ongeloofwaardig volgens de Commissaris Generaal dat verzoeker in het geheim kon huwen daar er een naamsverandering kon worden doorgevoerd. De naam van verzoeker zou ten laatste op 12.05.2017 te lezen zijn op de identiteitskaart van zijn vrouw.

Het kan dan toevallig zijn doch de echtgenote van verzoekende partij heeft geen gevolgen gekend ingevolge deze naamswijziging.

Voor de Commissaris Generaal is het blijkbaar ook onmogelijk dat de vrouw van verzoeker de relatie kon geheim houden niettegenstaande zij woonde bij haar broer.

De concrete situatie is echter zoals verzoeker heeft gesteld dat de geheime relatie wel kon verborgen gehouden worden door zijn vrouw voor haar broer.

4. Verder is het ongeloofwaardig voor de Commissaris Generaal dat verzoeker sinds 2014 en na het huwelijk in 2016 de hand is blijven vragen bij de familie van zijn vrouw.

Verzoekende partij spreekt de waarheid. Dat verzoekende partij en zijn vrouw bij familie zijn blijven wonen wijst helemaal niet op een toestemming van de families.

5. Aangezien verzoeker zou gesteld hebben als jeugdvoorzitter van de PML-N na de val van deze laatste, geen problemen gehad te hebben bij de politie waaruit dient te worden afgeleid volgens de Commissaris Generaal hij geen problemen zou hebben bij terugkeer.

Deze redenering is niet correct. Het is niet omdat men geen problemen heeft gehad in het verleden voor eenvoudige zaken met politie die gelinkt zou kunnen worden met PTI dat dit niet zou zijn in de toekomst wanneer we hier spreken over 'geheim huwelijk'.

6. Het is niet geloofwaardig dat nu éénmaal de klacht wegens geheim huwelijk werd geseponeerd verzoeker toch nog problemen zou hebben met de politie.

Het is niet omdat de klacht wegens de relatie van verzoeker met zijn vrouw werd geseponeerd omdat een huwelijksakte werd voorgelegd dat verzoeker geen problemen zou gehad hebben met zijn huwelijk wanneer hij terug in Pakistan zou zijn.

De Commissaris Generaal weigert ook de status van subsidiair beschermde te verlenen omdat het algemeen klimaat tegenover de burgerbevolking rustiger zou zijn.

Hij geeft in zijn beslissing evenwel toe dat het verre van overal rustig is en dan lezen we dat vooral in de volgende paragraaf :

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sekstrisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling

in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een hrote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, nu (i) hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht daar er elementen zijn die er op wijzen dat hij niet eerlijk was over zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België en de door hem afgelegde reisweg en dat hij zijn Pakistaanse paspoort achterhoudt, (ii) zijn vluchtrelaas hoe dan ook niet aannemelijk is vermits (1) de persoon via wie de familie van de “verloofde” van zijn vrouw banden zou hebben met de PTI ondertussen niet langer lid is van de PTI-partij en integendeel aanvuurder is van een gerechtelijk/administratiefrechtelijke aanval tegen die partij, (2) er inconsistenties zijn in zijn verklaringen over zijn geheime relatie, (3) het maar moeilijk te geloven is dat hij het huwelijk van 2016 tot 2018 geheim kon houden, (4) de omstandigheid dat hij en zijn vrouw na het huwelijk gewoon nog twee jaar lang bij hun respectievelijke families bleven wonen erop wijst dat zij toestemden met het huwelijk, (5) zijn politieke functie binnen de PML-N (“*Pakistan Muslim League Navaz*”) op zichzelf geen vrees voor vervolging is en de door hem aangehaalde dreiging vanwege de PTI-partij ongeloofwaardig is, en (6) hij zelf verklaarde dat zijn vader de klacht die de familie van zijn vrouw tegen hem zou hebben ingediend voor ontvoering onschadelijk kon maken, en (iii) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, en omdat (B) hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, en ook niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die ernaar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de familie van de “verloofde” van zijn vrouw te vrezen omdat zij in het geheim trouwen. Deze familie zou banden hebben met de PTI-partij (“*Pakistan Tehreek-e-Insaf*”).

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties over dit verzoek kunnen beslissen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk

documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België en de door hem afgelegde reisweg, alsook dat er indicaties zijn dat verzoeker zijn Pakistaans paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Zo vermeldt de door verzoeker voorgelegde Pakistaanse identiteitskaart (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map met 'documenten') Italië als land van gewoonlijk verblijf, doch maakte verzoeker hiervan noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) enige melding toen hem gevraagd werd naar een overzicht van zijn woonplaatsen (adm. doss., stuk 10, verklaring DVZ, vraag 10, en stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde verzoeker dat hij op aanraden van zijn smokkelaar een overzeese identiteitskaart liet maken met vermelding van verblijf in Italië omdat dit nodig zou zijn geweest om een visum te bekomen om naar Europa te komen, doch dat hij nooit in Italië verbleven heeft (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16), wat hij ook volhoudt in het verzoekschrift. Het betreft evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk verzoekenbaar is met het feit dat hij hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tot op het ogenblik dat hij ermee geconfronteerd werd. Dit klemmt des te meer daar de door verzoeker aangehaalde reden voor de vermelding van Italië als land van gewoonlijk verblijf op zijn identiteitskaart geen steek houdt. Verzoeker stelde immers dat hij een visum voor Italië nodig had om naar Europa te komen (*ibid.*, p. 16), doch verklaarde daarna dat hij van Pakistan via Dubai rechtstreeks naar het Verenigd Koninkrijk vloog (*ibid.*, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat het Verenigd Koninkrijk buiten de Schengenzone valt en een Italiaans visum niet geldig zou zijn voor het Verenigd Koninkrijk, bleef verzoeker bij herhaling aangeven dat hij het niet weet en verklaarde hij zelfs niet te weten met welk visum hij het Verenigd Koninkrijk zou zijn binnen geraakt (*ibid.*, p. 16). Van verzoeker, die aangaf eerder al vaker buiten Pakistan te hebben gereisd voor zijn werk (*ibid.*, p. 3), kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich hierover toch minimaal geïnformeerd zou hebben, temeer daar hij zich, door zijn gebrek aan kennis over het visum waarmee hij naar het Verenigd Koninkrijk reisde, blootstelde aan het risico om betrapt te worden bij grenscontroles. Het is bovendien ook volstrekt ongeloofwaardig dat de smokkelaar van verzoeker, die met verzoeker zou zijn meegereisd (*ibid.*, p. 4), dit risico zou hebben willen nemen.

Verzoeker legde voorts ook ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zijn paspoort. Zo gaf hij aan dat de smokkelaar zijn paspoort zou hebben afgenomen in het Verenigd Koninkrijk, doch dat hij naderhand nog de ferry naar België nam. Gevraagd hoe hij er in geslaagd was om van het Verenigd Koninkrijk naar België te reizen zonder paspoort, merkte verzoeker op dat de smokkelaar een "*speciale band*" had met iemand en erkende hij dat hij de controles omzeilde via corruptie (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 4), wat echter in de Europese context weinig aannemelijk is. Ook kan verzoekers verklaring over de reden waarom de smokkelaar zijn paspoort zou hebben ingehouden niet overtuigen. Zo gaf hij aan dat dit was omdat zijn vrouw nog zou moeten komen (*ibid.*, p. 4). Daargelaten het gegeven dat het voor de Raad niet duidelijk is – en door verzoeker niet wordt verduidelijkt – waarom verzoekers paspoort ingehouden zou moeten worden tot zijn vrouw door de smokkelaar vanuit Pakistan naar Europa zou zijn gebracht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker aangaf dat de smokkelaar ook in het bezit was van het paspoort van zijn vrouw (*ibid.*, p. 4), zodat het volstrekt onduidelijk is waarom de smokkelaar verzoekers paspoort thans nog steeds zou inhouden en zou meegeven via zijn vrouw. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn Pakistaans paspoort heeft achtergehouden. Duidelijkheid over de reisweg en de eventueel daarbij gebruikte documenten is echter primordiaal voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Door opzettelijk zijn internationale paspoort achter te

houden voor de asielinstanties en daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af te leggen in verband met zijn reisweg, ondergraaft verzoeker volledig zijn algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld en aan zijn vrees voor vervolging door de familie van de ex-verloofde van zijn vrouw.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen ten gevolge van zijn geheim huwelijk met zijn vrouw in weerwil van haar verlovings aan een man wiens familie banden zou hebben met de PTI-partij, blijkt eens te meer uit de volgende pertinente overwegingen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft ten eerste de voorgehouden banden van de familie die u zou bedreigen met de heersende PTI-partij (CGVS p. 9), dient er op gewezen te worden dat de persoon via wie de familie banden met de PTI zou hebben, de oud oprichter A. S. B. (...), ondertussen niet langer een lid is van de PTI. Meer nog, hij is momenteel de aanvuurder van een gerechtelijk / administratiefrechtelijke aanval tegen de PTI-partij, omdat deze financiering vanuit het buitenland ontvangen zou hebben. De familie van mijnheer B. (...) zou hierdoor reeds te kampen hebben gehad met intimidatie door de politie, en er is een klacht wegens smaad tegen hem ingediend door de huidige Pakistaanse premier Imran Khan en president Arif Alvi (stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u niettemin zonder meer stelt dat “S. A. B. (...) heeft mee PTI opgericht. Nu zijn ze aan de macht. Ze zijn invloedrijk, ze zullen me niet sparen” (CGVS p. 9), is daarom eerder misleidend: het lijkt net mijnheer B. (...) zelf te zijn die heden bescherming behoeft tegen de PTI.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat A. S. B. *“nog wel degelijk invloed (zou) kunnen uitoefenen bij de PTI partij”*, komt hij niet verder dan een loutere bewering (*post factum*) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien haaks staat op de objectieve informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met ‘landeninformatie’) en waarmee hij dan geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verder zijn verzoekers verklaringen over zijn (geheime) relatie met zijn vrouw vaag, niet-doorleefd en zelfs inconsistent. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht het volgende opmerkt: *“Primo valt het op dat u niet echt redenen kon aanhalen waarom u in het bijzonder op uw vrouw viel. U zou nochtans tegen de wil van haar familie in het geheim met haar getrouwd zijn, wat in Pakistan (zelf zonder er Ballochen bij te betrekken) een gevaarlijke zet is. Gevraagd waarom u bijzonder op haar viel, kwam u niet verder dan dat ze iemand “honest and fair” is (CGVS p. 12). Er verder in het onderhoud op gewezen dat dit niet meteen een gepassioneerd betoog uitmaakt, en gevraagd of er niet nog andere gronden waren waarop uw vriendschap en latere liefde gestoeld was, verwees u nog naar haar restrictief islamitische manier van kleden, kennis van de koran, en dat ze een “restrictief meisje” was (CGVS p. 13), wat in de lijn van “honest and fair” ligt.*

Dit laatste lijkt secundo ook maar moeilijk verenigbaar met het idee dat ze een geheime relatie en daarna een geheim huwelijk zou begaan tegen de wil van haar ouders en een bestaande verlovings in. Ondanks uw bewering dat er volgens islamitisch recht enkel de toestemming van de volwassen partners nodig is (CGVS p. 13), lijkt dit niet meteen iets dat een “restrictief meisje” zou doen. U geeft ook aan dat jullie samen op een “co-ed” universiteit studeerden, mannen en vrouwen samen (CGVS p. 9), ook eerder inconsistent met een restrictief islamitisch iemand.

Tertio leek u ondanks de jarenlange relatie ook niet bijster veel over uw vrouw te weten. Zo was u tijdens het onderhoud vergeten wat ze precies gestudeerd had (CGVS p. 11). U gaf aan dat ze acht jaar ouder dan u is, maar kon geen activiteiten van haar aanstippen voor of nadat jullie samen aan de universiteit samen studeerden behalve helpen in het huishouden van haar broer (CGVS p. 12). U geeft aan dat ze wel geregeld romans leest, maar kon er geen enkele van opnoemen (CGVS p. 12). Een dergelijk gebrek aan kennis over uw vrouw lijkt eerder te wijzen naar een gearrangeerd huwelijk dan een huwelijk met iemand die u al vijf jaar kende voor het huwelijk in 2016.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij wel degelijk eerlijk is geweest over zijn vrouw, waarbij hij haar kenmerkt als een eerlijk en restrictief meisje en restrictief islamitisch, en stelt dat het niet is *“omdat men streng islamitisch is dat men bepaalde normen op grond van de liefde van dit islamitisch geloof gaat opzij zetten”* en dat hij wel degelijk een uiteenzetting heeft gegeven over zijn verleden met zijn vrouw – ook voor de periode van 2011 tot 2016 –, maar dat het ging over een gewoon leven zonder buitensporigheden waarover dan ook weinig te vertellen valt, komt hij in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het

minimaliseren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en een negatie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Met een dergelijk summier betoog slaagt hij er niet in de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verder wordt erop gewezen dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de ouders van zijn vrouw, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder op de helling zet. Zo verklaarde hij op de DVZ immers dat de vader van zijn echtgenote rond 2009 is overleden (adm. doss., stuk 10, verklaring DVZ, vraag 15a), daar waar hij op het CGVS aangaf dat haar beide ouders zich in de Verenigde Staten van Amerika bevinden (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 6).

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het huwelijk van 2016 tot 2018 geheim wist te houden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo valt het primo bijvoorbeeld op dat uw naam reeds ten laatste op 12 mei 2017 te lezen stond op de identiteitskaart van uw vrouw, en ze ook uw naam overgenomen had (document 3), waardoor het dus bij quasi elke interactie met de overheid meteen duidelijk zou worden dat ze getrouwd was.

Secundo verklaart u ook dat de schoonzus van uw vrouw gewist zou hebben van het geheime huwelijk, terwijl de schoonzus nochtans blijkbaar uit dezelfde familie kwam als de geschoffeerde verloofde van uw vrouw (CGVS p. 9, 10, 11) – de familie waarvoor u aangeeft dat u te vrezen hebt.

Tertio zou uw vrouw gedurende de periode van de geheime relatie nog bij haar broer gewoond hebben, maar wel geheime afspraken met u hebben gehad in hotels, en er een eigen GSM op nagehouden hebben (CGVS p. 11). Dit lijkt allemaal maar moeilijk geheim te houden als u inwoont bij uw broer.”

De argumentatie in het verzoekschrift dat het misschien toevallig is, maar dat zijn echtgenote geen gevolgen heeft gekend ingevolge haar naamswijziging, en dat de concrete situatie wel degelijk zo was dat zij de relatie konden verborgen houden voor de broer van zijn echtgenote, die opnieuw een louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal inhoudt, kan deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Verder zijn verzoekers verklaringen dat hij van 2014 tot zelfs na het huwelijk de familie van zijn vrouw heeft proberen overtuigen om haar met hem te laten trouwen niet aannemelijk, temeer nu hij verklaarde dat zij na het huwelijk probeerden om een kind te verwekken om zo de familie van zijn echtgenote voor een voldongen feit te stellen (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Wat betreft verzoekers verklaringen dat de familie van zijn vrouw een klacht heeft ingediend wegens ontvoering (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 14) en het *“First Information Report”* (hierna: FIR) dat hij daartoe voorlegde (adm. doss., stuk 8, map met ‘documenten’, nr. 5), dient te worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie, hetzij door ze te laten namaken. Zelfs zo geloof zou kunnen worden gehecht aan het door verzoeker voorgelegde FIR en zijn verklaringen over het geheime huwelijk, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat zijn familie de klacht kon neutraliseren door de huwelijksakte voor te leggen en dat de politie niet achter hem aanzit en er geen risico op een rechtszaak is (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, relativeert dit zijn vrees voor vervolging, minstens de ernst ervan, wel degelijk.

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in het geheim getrouwd zijn met zijn echtgenote terwijl zij uitgehuwelijkt was aan een andere man, laat staan aan de problemen die verzoeker hiervoor vreest te zullen ondervinden bij terugkeer naar Pakistan.

Verzoeker gaf doorheen zijn verklaringen ook aan dat hij jeugdvoorzitter was van de PML-N in zijn regio van herkomst en legde hiertoe een afbeelding van zijn akte van aanstelling als PML-N jeugdliga voorzitter voor. Daargelaten de vaststelling dat het slechts een foto van de aanstellingsakte betreft die eenvoudig te vervalsen of te fabriceren is en bijgevolg geen waarborg biedt inzake authenticiteit, moet worden opgemerkt dat verzoeker – behoudens de ongeloofwaardig geachte problemen met de familie van de ex-verloofde van zijn vrouw – geen melding maakte van problemen omwille van zijn vroegere activiteiten bij de PML-N. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij louter omwille van zijn politieke activiteiten geen problemen heeft gekend in Pakistan (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoekers vroegere activiteiten bij de PML-N

in casu geen aanleiding geven om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten') vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Vooreerst kan worden herhaald dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'landeninformatie', COI Focus Pakistan "*Corruptie en documentenfraude*" van 23 september 2019) blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoekers Pakistaanse identiteitskaart, rijbewijs en de kopieën van de identiteitskaart van zijn echtgenote tonen hun identiteit, nationaliteit en herkomst aan, dewelke op zich niet worden betwist. Zij houden evenwel geen bewijs in van verzoekers verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, meer bepaald als zou hij tot 2018 in Sialkot hebben gewoond en naderhand, tot zijn vertrek op 16 mei 2019, in Islamabad en op verschillende plaatsen in Pakistan. Integendeel, vermeldt de door verzoeker voorgelegde Pakistaanse identiteitskaart dat Italië zijn land van gewoonlijk verblijf is (*cf. supra*). Evenmin vormen zij een bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. De afbeeldingen van de huwelijksakte en de foto van verzoeker en zijn vrouw tonen aan dat verzoeker gehuwd is met F. Z., wat op zich niet wordt betwist. Hieruit blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote in het geheim gehuwd zijn en in de nasleep daarvan problemen moeten vrezen met de familie van de voorgehouden ex-verloofde van zijn echtgenote of met de familie van zijn echtgenote, waaraan, zoals hoger is komen vast te staan, geen geloof kan worden gehecht. De foto's die verzoeker verder voorlegde bieden alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien kan uit deze foto's geenszins blijken wie de daarop afgebeelde personen betreffen. Uit de kopieën van de voorzijde van twee identiteitskaarten, kan niet worden afgeleid welke relatie de daarop betrekking hebbende personen tot verzoeker of zijn echtgenote zouden hebben. Het medisch rapport aangaande de zwangerschap van verzoekers echtgenote toont aan dat zij zwanger is, wat niet wordt betwist. Ook hieruit kan geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. Met betrekking tot het door verzoeker voorgelegde FIR en de afbeelding van zijn akte van aanstelling als PML-N jeugdliga voorzitter kan dienstig worden verwezen naar wat hierover hoger reeds werd vastgesteld.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter bekritisieren van dit besluit, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg blijft de voormelde analyse onverminderd overeind en wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN